

ابونصر فراهی سجزی، بدرالدین / شمس الدین محمد / مسعود بن ابوبکر بن حسین. (وف ح ۶۴۰ ق)، ادیب و لغوی. گویند کور مادرزاد بود و در دربار بهرامشاه بن تاج‌الدین حرب، پادشاه سیستان، که با پادشاهان غور پیوستگی داشت، می‌زیست. وی کتاب «نصاب‌الصبیان» را در معانی کلمات عربی به فرمان نظام‌الملک حسن، وزیر بهرامشاه، به نظم آورد و «جامع صغیر شیبانی» را در ۶۱۲ ق با عنوان «لمعة‌البدر» نظم کرد، اما از اشعارش به جز «نصاب‌الصبیان» چیزی باقی نیست. بر «نصاب‌الصبیان» شروح بسیار نوشته شده و تقلیدهای بسیاری از آن شده، که از مشهورترین آنها «زهرة‌الادب» در لغت عربی به فارسی است.

تاریخ ادبیات در ایران (۳ / ۲۸۴)، تاریخ نظم و نثر (۹۰)، تذکره روز روشن (۲۸)، دایرة‌المعارف فارسی (۱ / ۳۶)، الذریعه (۲۴ / ۱۶۵)، ریحانه (۴ / ۳۱۶-۳۱۷)، کشف‌الظنون (۱۹۵۲)، لغت‌نامه (ذیل / ابونصر)، مؤلفین کتب چایی (۶ / ۱۸۰-۱۸۲)، معجم‌المؤلفین (۱۲ / ۲۲۵)، هدیة الاحباب (۲ / ۲۲۹).

